

Tótvázsony, 1893. május 20. – Diósgyőr, 1947. május 10.

Apja gépész volt. 1907-ben felvették tanoncnak a diósgyőri vasgyárba, ahol 1912-ben szabadult, mint vasesztergályos. Haláláig a MÁVAG Diósgyőri Ó-gyárban dolgozott. 1917-től pártbizalmi, műhelybizalmi, majd főbizalmi. 1945 után az üzemi bizottság elnöke, 1945 közepén kinevezték vezérigazgató-helyettesé és szociális igazgatóvá.

A Magyarországi Vas- és Fémmunkások Központi Szövetségébe 1912-ben lépett be, a szociáldemokrata pártnak 1917-ben lett tagja. 1918-ban részt vett a diósgyőri vasgyári sztrájk szervezésében. 1919-ben a cseh megszállás alatt átszökött Emőd községbe, és belépett a Vörös Hadseregbe. 1920-tól a vasasszakszervezet diósgyőri csoportjának vezetőségi tagja, jegyző, 1924-től ellenőr, 1928-tól alelnök, majd 1934-ben a helyi csoport elnökévé választották. E funkciót 1945-ig töltötte be. 1932-től a Magyarországi Vas- és Fémmunkások Központi Szövetségének vezetőségi tagja. 1944. október 16-án a nyilasok elhurcolták, és Szilvásváradra internálták. Három hét múlva szabadon engedték, de rendőri felügyelet alatt állt. 1944. december 17-én Diósgyőr képviselőjében szakszervezeti küldöttként lett tagja az Ideiglenes Nemzetgyűlésnek. 1945 januárjától Miskolc törvényhatósági bizottságának az SZDP, áprilistól Borsod vármegye törvényhatósági bizottságának a szakszervezetek képviselőjében tagja.